

De mantelzorgers Dick en Rob

Als ik eind april de broers Dick en Rob Lubberhuizen spreek, is het bijna een jaar geleden dat hun vader overleed. Samen kijken we terug hoe het zo is gegaan tijdens de ziekte van hun vader.

Op 11-12-2013 kreeg de heer Lubberhuizen te horen dat hij longkanker had met uitzaaiingen in de botten. Natuurlijk schrok hij, het was altijd iets waar hij bang voor was geweest. Hij had veel gerookt. Vanaf het moment waarop hij het bericht kreeg, heeft hij zich gelaten bij zijn lot neergelegd. Ten opzichte van zijn zoons en zijn vrouw had hij een

houding van "zoek het maar uit". Al een jaar of zes zorgde hij veel voor zijn vrouw, die kampte met depressies en een sluipende dementie. Die zorg vroeg veel van hem. Hij hield van reizen, maar dat kwam er niet meer van. Van het ene op het andere moment liet hij de zorg voor zijn vrouw, zonder enige voorbereiding, over aan zijn zoons. Hij was nooit een man van veel woorden geweest. Geen strijder. Als je de dingen liet betijen, loste het zich vanzelf wel op. Dat zou nu dus ook wel gebeuren. "Ik heb niets te melden", waren zijn woorden.

Gebroken nachten

De prognose was: enkele weken. De verwachting was dat de heer Lubberhuizen het nieuwe jaar niet meer zou halen. Dick en Rob zetten er vanaf de eerste dag hun schouders onder. Om beurten slipen ze bij hun ouders en waren ook overdag veel aanwezig. En zo werd het eind januari 2014. Beide broers raakten overbelast door de hulp die hun vader steeds vaker in de nacht nodig had. Zoveel gebroken nachten kun je niet hebben als je de volgende dag weer in touw moet zijn voor werk en gezin.

Gelukkig is er dan de thuiszorg die hulp van de VPTZ bespreekbaar maakt.

Een hele stap om je vader aan 'vreemden' over te laten. Wat zijn dat voor mensen? Wie gaat er nu bij iemand zitten die dood gaat? Ongelooflijk en onvoorstelbaar.

**WAT ZIJN DAT
VOOR MENSEN?
WIE GAAT ER NU BIJ
IEMAND ZITZEN DIE
DOOD GAAT?**

een mantelzorgers

Toch was voor Dick de terminale zorg niet helemaal vreemd. Als jonge student geografie heeft hij twee keer een weekend ingevallen voor een huisgenoot, die HBO-V volgde, bij een meneer die thuis wilde sterven. Een ervaring die hem altijd is bijgebleven.

Verlichting

De eerste kennismaking van mij als coördinator met vader Lubberhuizen is kort. Zijn zoons zullen het allemaal regelen. En om zijn woorden kracht bij te zetten, draait hij ons zijn rug toe. Dick verklaart het later: "Jij was veel te zacht,

sociaal en invoelend tegen mijn vader. Daar moest hij niets van hebben!" Gelukkig gaat het met de vrijwilligers veel beter. In het begin is het zoeken en aftasten, maar ieder vindt zijn weg met deze cliënt. Dick ziet allemaal gepassioneerde mensen, die met grote betrokkenheid hun werk doen. Het geeft Dick en Rob fysieke en emotionele verlichting dat de vrijwilligers een deel van de zorg overnemen. Met deze hulp kunnen zij het volhouden. "Zouden jullie de hulp van de VPTZ aan anderen aanbevelen?", vraag ik. "Ja zeker. Doe het zelf zolang het kan. Maar schakel eerder hulp in dan wij hebben gedaan. Dan is er meer tijd en heeft de zieke meer energie om een vertrouwensband op te bouwen. En niet te veel verschillende mensen, dat geeft meer rust."

De laatste nacht was Dick bij zijn vader. Mevrouw Lubberhuizen hoorde dat haar man rochelend ademhaalde en was gealarmeerd. Rob werd gebeld en samen hebben ze de laatste uren bij hun man en vader gezeten. Ieder met hun eigen emotie: laat maar los... geef niet op... laat mij niet alleen... Op 1 mei 2014 overleed de heer Lubberhuizen.

Marga Bistervelds, coördinator.